

บทที่ 4

ลักษณะพฤติกรรมการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ในการสื่อความหมายด้วยภาพถ่ายของกลุ่มวัยรุ่น

การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ในการสื่อความหมายด้วยภาพถ่ายของกลุ่มวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมในการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คเพื่อสื่อความหมายของกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 30 คน โดยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (Dept Interview) การสนทนากลุ่ม (Focus group) และการวิเคราะห์ภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง (Textual Analysis)

ในการศึกษาลักษณะพฤติกรรมในการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คในการสื่อความหมายด้วยภาพถ่าย ผู้วิจัยจะมุ่งการศึกษาในประเด็นหลักดังนี้

- พฤติกรรมในการสื่อความหมายโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค
- วิธีการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค
- การใช้เทคโนโลยีจากกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค

การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ในการสื่อความหมายด้วยภาพถ่ายของกลุ่มวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาลักษณะของภาพถ่าย พฤติกรรมในการสื่อความหมายโดยใช้กล้องในแต่ละรูปแบบของภาพถ่าย เป้าหมายของการถ่ายภาพ ลักษณะการใช้กล้องที่สัมพันธ์กับกิจกรรมต่างๆในชีวิต รวมไปถึงการนำภาพถ่ายไปใช้ ซึ่งทั้งหมดนั้นถือเป็นศึกษาลักษณะของภาพถ่ายที่วัยรุ่นใช้ในการสื่อความหมายโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค

4.1 ลักษณะของการถ่ายภาพที่วัยรุ่นใช้ในการสื่อความหมาย

การใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คในการถ่ายภาพบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างของการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้ใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คเพื่อถ่ายภาพลักษณะต่างๆ โดยผู้วิจัยได้จำแนกรูปแบบและลักษณะของภาพถ่ายออกเป็น 2 รูปแบบ เพื่อนำมาวิเคราะห์พฤติกรรมในการสื่อความหมายโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

4.1.1 การถ่ายภาพบุคคล

4.1.2 การถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆในชีวิต

4.1.1 การถ่ายภาพบุคคล

จากการศึกษาข้อมูลการสัมภาษณ์และภาพถ่ายจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยสังเกตเห็นถึงลักษณะของภาพถ่ายจากกลุ่มตัวอย่าง ว่ามีลักษณะที่คล้ายกัน ในหลายประเด็น อาทิ วาระโอกาสในการถ่าย การแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง นอกจากนั้นแล้วในการเก็บข้อมูลพบว่า การใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คพบว่าของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มักจะเน้นการถ่ายภาพบุคคลมากเป็นอันดับ 1 และจากการศึกษาภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้พบว่า ภาพถ่ายส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นภาพถ่ายตัวเอง หรือภาพถ่ายของเจ้าของกล้อง ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาโดยวิเคราะห์จากภาพถ่ายและคำสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมในการสื่อความหมายด้วยการใช้กล้องดิจิทัล ของกลุ่มตัวอย่าง

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล ได้กล่าวว่า “เวลาจะไปเที่ยวที่ไหนที่ไม่ค่อยได้ไปบ่อยๆ หรือไปงานไหนที่พิเศษๆหน่อยก็จะซื้อเสื้อผ้าใหม่ใส่เป็นประจำ พอซื้อใหม่ ก็ต้องถ่ายรูปเก็บไว้ จะรู้ว่าเราใส่แบบนี้เหมาะหรือเปล่า หรือว่าเราไม่เหมาะกับชุดแบบนี้” (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.1 แสดงการถ่ายภาพตัวเองในชุดชายหาดในโอกาสที่ได้ไปเที่ยวชายหาดของสุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล

จากคำกล่าวของสุดาทิพย์ จะบ่งชี้ได้ว่า โอกาสในการถ่ายภาพตัวเองเก็บเอาไว้ มักจะเชื่อมโยงกับโอกาสที่ตนเองซื้อชุดใหม่ๆ เพื่อเป็นการเก็บบันทึกความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆของตนเอง

และเป็นการตรวจเช็คความเหมาะสม สวยงาม ของชุดเสื้อผ้าที่ซื้อใหม่อีกด้วย และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกับรูปภาพของสุดาทิพย์ จากภาพจะเห็นได้ว่า โอกาสที่สุดาทิพย์เลือกถ่ายภาพ เป็นการถ่ายภาพกับชุดเดรสชายหาดของเธอ ซึ่งเป็นโอกาสที่เธอได้ใส่ชุดใหม่ และ เป็นโอกาสที่เธอได้ไปเที่ยวทะเล ก็สามารถบ่งบอกถึงโอกาสในการเลือกถ่ายภาพตัวเองได้อย่างชัดเจน

ปาจริย์ นามวงศ์ กล่าวว่า “ชอบถ่ายตอนที่ตัดผมใหม่ ทำสีผมใหม่ หรือมีอะไรเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับทรงผม เช่นไปงาน ต้องมีผมผม ทำผมให้ดูพิเศษกว่าวันอื่นๆ ก็จะถ่ายรูปเก็บไว้ งานหน้าจะได้มี Reference เวลาทำผมอีก” (ปาจริย์ นามวงศ์, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.2 แสดงการถ่ายภาพตัวเองในโอกาสที่ได้ทำผมไปงานของปาจริย์ นามวงศ์

นอกจากโอกาสในการถ่ายภาพตัวเองที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการสวมใส่เสื้อผ้าใหม่ๆ แล้ว ตามคำกล่าวของปาจริย์ ก็แสดงให้เห็นถึงโอกาสที่ได้ทำผมสวยๆ ไปงานพิเศษสำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บบันทึกความเปลี่ยนแปลงของตนเองและเพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงไว้ใช้ในโอกาสที่ได้ทำผมในวันพิเศษอีก

พิมพ์มาดา วัฒนาเลิศวินิต กล่าวว่า “ชอบถ่ายตัวเองเก็บไว้เวลามีนัดสำคัญๆ ค่ะ จริงๆ ถึงไม่สำคัญก็ถ่ายค่ะ ถ้าแต่งตัวสวย เช่น นัดเจอเพื่อน หรือมีนัดสำคัญที่มีการแต่งตัวให้ตนเองดูดีกว่าทุกวัน ก็จะถ่ายเก็บเอาไว้ ถ้าวันไหนแต่งตัวสวยจริงๆ ก็ถ่ายตั้งแต่ในห้องตัวเอง หรือไปไหนถ้าแสงสวยก็ถ่ายตลอดเลยค่ะ” (พิมพ์มาดา วัฒนาเลิศวินิต, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.3 แสดงการถ่ายภาพตัวเองในโอกาสที่ได้แต่งหน้าไปงานของพิมพ์มาดา วัฒนาเลิศวิชนิด

จะเห็นได้ว่า พิมพ์มาดา เป็นอีกคนที่ชื่นชอบในการถ่ายภาพตัวเอง และจะให้ความสำคัญกับการถ่ายภาพในโอกาสที่ตนเองดูดีขึ้น เช่น การแต่งหน้า ทำผม แต่งตัวสวยๆ เพื่อบันทึกความเปลี่ยนแปลงของตนเอง นอกจากนั้นแล้วยังพบว่า พิมพ์มาดา มักชื่นชอบในการถ่ายภาพเป็นอย่างมาก โดยเห็นได้จากการให้ข้อมูลว่า หากวันไหนที่ตนเองดูสวยขึ้นมากๆ ก็จะทำภาพตั้งแต่ในห้องของตน และยังจะถ่ายภาพในทุกๆ สถานที่ที่มีแสงเหมาะกับการถ่ายภาพ นั่นชี้ให้เห็นว่า ในการถ่ายภาพตนเอง พิมพ์มาดา จะให้ความสำคัญกับโอกาสที่ได้มีการแต่งตัว แต่งหน้า

ปานเรา วรณศรี กล่าวว่า “เวลาไปงานต่างๆ ก็จะต้องทำผม แต่งหน้าแบบจัดเต็ม ก็จะต้องมีการถ่ายภาพเก็บไว้ พอขึ้นเฟซบุ๊ก เพื่อนก็จะถามว่าไปไหน ทำอะไร” (ปานเรา วรณศรี ,สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.4 – 4.6 แสดงการถ่ายภาพตัวเองในโอกาสที่ได้แต่งหน้าไปงานเลี้ยงต่างๆ
ของ ปานเรखा วรณศิริ

จากภาพถ่ายของปานเรखा จะพบว่า ปานเรखाจะมีโอกาสต้องไปงานเลี้ยงบ่อยครั้ง และในแต่ละครั้งก็จะมีแต่งหน้า ทำผม และสวมใส่เสื้อผ้าที่มีความแตกต่างจากโอกาสทั่วไป โดยที่ปานเรखाจะถ่ายภาพเก็บไว้ เพื่อที่จะนำไปนำเสนอในเฟซบุ๊ก โดยมีเป้าหมายเพื่อบอกเล่าเรื่องราวของตนเองในการได้ไปงานเลี้ยง และเป็นโอกาสที่ตนเองมีบุคลิกภาพสวยงามยิ่งขึ้น

กิตติยา คิดประโคน กล่าวว่า “วันไหนได้แต่งหน้าสวยๆ หรือใส่คอนแทคเลนส์สีใหม่ๆก็จะถ่ายเก็บเอาไว้ เพราะว่าเป็นคนที่ชอบเปลี่ยนแปลงตัวเองเรื่อยๆ แต่งหน้ากับคอนแทคมันจะทำให้เรามีบุคลิกที่ไม่เหมือนเดิม บางทีก็เปรี้ยว บางทีก็หวาน พอแต่งหน้าก็จะหยิบคอนแทคมาใส่ ตามสไตล์ที่แต่งหน้า แล้วก็ต้องถ่ายรูปเก็บไว้ เป็นปกติเลยคะ” (กิตติยา คิดประโคน, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.7 แสดงการถ่ายภาพตัวเองในโอกาสที่ได้แต่งหน้าในสไตล์โฉบเฉี่ยวพร้อมกับคอนแทคเลนส์สีม่วงของกิตติยา คิดประโคน

จากคำกล่าวของกิตติยา และภาพถ่าย จะแสดงให้เห็นถึงโอกาสและลักษณะในการถ่ายภาพตนเองได้เป็นอย่างดี ดังตัวอย่างภาพถ่าย จะเห็นว่ากิตติยา ได้แต่งหน้าสไตล์เซ็กซี่ โฉบเฉี่ยว พร้อมกับใส่คอนแทคเลนส์สีม่วง ทำให้บุคลิกภาพที่แสดงออกมาดูลึกซึ้งน่าค้นหา ทำให้สอดคล้องไปกับคำสัมภาษณ์ของเธอพบว่า เธอเป็นคนที่ชอบแต่งหน้า แต่งหน้า และยังต้องการให้ตัวเองมีบุคลิกที่หลากหลาย จากภาพทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า การสื่อความหมายด้วยการถ่ายภาพของเธอจึงเน้นที่การแต่งหน้า แต่งตัว เพื่อนำเสนอบุคลิกที่หลากหลายนั่นเอง

สุกัญญา ห่องสวัสดิ์ กล่าวไว้ว่า “ชอบถ่ายรูปในหลายๆโอกาสอยู่บ้านก็ถ่าย ไปข้างนอกก็ถ่าย บางที่ต้องไปงาน หรือบางที่ก็รู้สึกว่ามันหน้าใสดี ก็เลยถ่ายเก็บไว้ อาจจะทำพร็อพพูนนี่มาให้ให้ภาพดูมีอะไรนิดนึง เอาไว้ไปขึ้นในเฟสบุ๊คก็ได้ด้วย” (สุกัญญา ห่องสวัสดิ์, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.8 แสดงการถ่ายภาพตัวเองของสุกัญญา ห้องสวัสดิ์

โดยมีการถ่ายภาพร่วมกับแว่นตาและโบติดผม

จากข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่าวาระโอกาสในการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกถ่ายภาพอาจไม่จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับโอกาสพิเศษๆ ในการจะได้แต่งหน้า ทำผม ใส่เสื้อผ้าใหม่ๆ หรือโอกาสในการไปพบปะกับผู้อื่น แต่ก็สามารถนำกล้องมาถ่ายภาพตัวเองในวันที่ไม่ได้มีเหตุการณ์อะไรพิเศษก็ได้ แต่ในกรณีของสุกัญญา เกี่ยวข้องกับความต้องการส่วนตัว ว่าวันนี้ตนเองรู้สึกหน้าใส ก็อาจจะถ่ายภาพเก็บไว้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องมีโอกาสสำคัญๆ ในชีวิตก็ได้

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า โอกาสของการถ่ายภาพตัวเองด้วยตนเองนั้น มีความเกี่ยวข้องกันกับจุดประสงค์ของการถ่าย ที่ต้องการเห็นตนเองดูดีขึ้น ดังนั้นโอกาสในการถ่ายจะขึ้นอยู่กับความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ถ่ายเอง ไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงของการแต่งตัว เสื้อผ้า หน้าตา ทรงผม รูปร่าง เป็นต้น แต่ความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นจะต้องอยู่ในลักษณะเชิงบวก กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นจะต้องทำให้ผู้ถ่ายดูดีขึ้น น่าสนใจ น่ามองมากขึ้น

การถ่ายภาพบุคคลด้วยตนเอง (Self Portrait) เป็นการถ่ายภาพลักษณะพิเศษที่ผู้ถ่ายและผู้ถูกถ่ายเป็นคนเดียวกัน ในขั้นต้นผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่า สถานที่ในการถ่ายภาพน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกันกับการถ่ายภาพ เพราะการถ่ายภาพลักษณะดังกล่าวอาจต้องการพื้นที่ในการถ่ายที่มีความเป็นส่วนตัวพอสมควร

ผู้วิจัยจึงสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง ในการใช้พื้นที่ของการถ่ายภาพ พบว่า สถานที่ที่ใช้ในการถ่ายภาพตัวเองด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งถ่ายภาพในสถานที่ส่วนตัว เช่น ในห้อง หรือในบ้าน โดยให้เหตุผลว่า เป็นพื้นที่ส่วนตัว สามารถแสดงความเป็นตัวของตัวเอง หรือแสดงบุคลิก

ได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องเงินอายุ จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า การถ่ายภาพในพื้นที่ส่วนตัว อาจเกี่ยวเนื่องกับลักษณะการถ่ายภาพด้วย เช่น การถ่ายภาพในลักษณะวาบหวาม หรือเห็นสัดส่วน หรืออาจขึ้นอยู่กับความกล้าแสดงออกถึงบุคลิกของแต่ละบุคคลด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.9 แสดงการถ่ายภาพตัวเองของสุดาทิพย์ วิศิษฏ์ธัญญากุล
ในห้องนอนของตัวเอง

สุดาทิพย์ วิศิษฏ์ธัญญากุล กล่าวว่า “จริงๆ แล้วตัวเองเป็นคนถ่ายรูปได้ทุกที่ ในห้อง ในรถ ในห้องเรียน โรงอาหาร คือทุกที่ที่ถ่ายแล้วโอเคก็ถ่าย แต่สำหรับภาพบางอย่างก็อาจมาถ่ายในห้อง คือไม่ได้เป็นภาพวาบหวามมากมาย แต่ก็แอบอายคนอื่นเวลาที่เค้ามองมา ถ่ายในห้องตัวเองเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่มากกว่า” (สุดาทิพย์ วิศิษฏ์ธัญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.10 แสดงการถ่ายภาพตัวเองของนิวาริน สัพพัญญสิริ ในห้องนอนของตัวเอง

นิวาริน สัพพัญญสิริ กล่าวว่า “เป็นคนที่ไม่ค่อยทำตัวสวยเท่าไร ปกติใส่แว่น มัดผม แต่บางทีก็มีบางที่อยากสวย ลูกขึ้นมาแต่งตัว ทำผมให้ดูสวย บางทีก็หยิบกล้องมาถ่าย ถ้าอยู่คนเดียวในห้องก็จะถ่ายแบบสวยพริ้งๆ น้อยๆ แอบเต็มที่ เพราะไม่มีใครเห็น ถ้าถ่ายแล้วโอเคค่อยให้

คนอื่นดู แต่ถ้ามีใครมาอยู่แถวนั้น ก็จะอายไม่กล้าถ่าย” (นิวาริน สัมภาษณ์, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

จากคำสัมภาษณ์ของสุดาทิพย์ และภาพถ่ายที่น่าเสนอในข้างต้น สามารถเชื่อมโยงกันได้ว่า สุดาทิพย์อาจเป็นคนที่ชอบถ่ายภาพได้ในทุกสถานที่ แต่การถ่ายภาพในห้องสามารถทำให้ถ่ายภาพที่เป็นตัวของตัวเองได้มากขึ้น เช่นเดียวกับ นิวาริน ที่ถ่ายภาพในห้องของตนเองเพื่อให้มีลักษณะที่แตกต่างจากการถ่ายภาพในสถานที่สาธารณะทั่วไปที่มีผู้คนอยู่ ทำให้สามารถแสดงบุคลิกลักษณะที่ต่างไปจากปกติได้อย่างไม่ชัดเจน

ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งใช้พื้นที่ภายนอก เช่น สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในห้องเรียน หรือในบริเวณมหาวิทยาลัย เนื่องจากการถ่ายภาพตัวเองด้วยตนเอง ปัจจุบันเป็นเรื่องปกติทั่วไปของกลุ่มวัยรุ่น จึงไม่แปลกที่จะถ่ายในสถานที่ภายนอก หรือสถานที่สาธารณะ แต่สถานที่ที่จะถ่ายต้องเป็นสถานที่ที่มีแสงเหมาะสมกับการถ่ายภาพ ถ่ายภาพออกมาแล้วเห็นหน้าชัดเจน และสวยงาม

ภาพที่ 4.11 แสดงการถ่ายภาพตัวเองของกิตติยา คิดประโคน ในห้องน้ำของมหาวิทยาลัย

กิตติยา คิดประโคน กล่าวว่า “ถ่ายได้ทุกที่เลยคะ คือที่ไหนมีกระจกที่ส่องเห็นตัวเองได้ หรือแสงสวยๆ หรืออาจจะลับตาคนนิดนึง ก็ถ่ายคะ แต่ส่วนใหญ่จะแคร์เรื่องแสงซะมากกว่า อยากให้หน้าออกมาดูไบรท์นิดนึง” (กิตติยา คิดประโคน, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.12-4.13 แสดงการถ่ายภาพตัวเองของจุฑารัตน์ นาคมาลี ในสถานที่ต่างๆ

จุฑารัตน์ นาคมาลี กล่าวว่า “เป็นคนที่พักกั๋งตลอดเวลาอยู่แล้วคะ ก็เลยถ่ายได้ทุกที่ ที่ไหนบรรยากาศดี แสงสวย ถ้าว่างก็จะหยิบขึ้นมาถ่าย เหมือนเป็นนิสัยส่วนตัวยังไงก็ไม่รู้ แต่ก็จะมีมึ่มๆ เบี้ยวๆ เป็นปกติคะ” (จุฑารัตน์ นาคมาลี, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

แสดงให้เห็นว่าการถ่ายภาพในลักษณะที่ถ่ายด้วยตัวเอง หรือ การถ่ายภาพ Self Portrait ซึ่งเป็นที่นิยมของวัยรุ่นในปัจจุบัน แม้ว่าจะสามารถเห็นได้ในทุกๆสถานที่ ทำให้ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น แต่อย่างไรก็ดี การถ่ายภาพตัวเองในสถานที่ส่วนตัว ก็อาจจะมีลักษณะของการถ่ายภาพที่แตกต่างจากการถ่ายภาพในสถานที่ภายนอก ซึ่งสถานที่ที่เปิดโอกาสให้ผู้ถ่ายสามารถแสดงบุคลิกภาพ เป็นตัวของตัวเอง ถ่ายรูปในลักษณะต่างๆ ได้อย่างไม่เขินอาย แต่ก็จะต้องเลือกที่จะถ่ายในสถานที่ที่มีแสงสวยงาม เหมาะสมกับการถ่ายภาพ เพื่อให้ใบหน้าดูกระจ่างสดใส ภาพออกมาดูมีชีวิตชีวา และน่าสนใจ

จากคำสัมภาษณ์และภาพถ่ายที่นำเสนอในข้างต้น เกี่ยวกับการแสดงลักษณะสถานที่ในการถ่ายภาพบุคคล โดยเฉพาะการถ่ายภาพตัวเอง จะเห็นว่า ในปัจจุบัน การใช้กล้องดิจิทัลของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงจากการใช้กล้องถ่ายภาพแบบเดิมๆ โดยผู้ใช้จะเลือกถ่ายภาพในสถานที่ที่ตนเองชอบตามความต้องการ เพราะไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นให้ถ่ายให้ สามารถถ่ายภาพได้ทุกที่ ที่มีแสงเหมาะสมกับการถ่ายภูมุนั้นเอง

เมื่อนำแนวคิดมาเชื่อมโยงกับข้อมูลที่เกิดขึ้นจะพบว่า เทคโนโลยีของกล้อง ไม่เพียงจะให้ความสะดวกสบายในการใช้กล้องเท่านั้น แต่เทคโนโลยียังมอบอำนาจ และอิสระของการทำงานด้วย เพราะเทคโนโลยีจากกล้องดิจิทัลคอมพิวเตอร์ในปัจจุบัน สามารถรองรับความต้องการในการ

ถ่ายภาพของผู้ใช้ได้ในทุกสถานที่ และสภาวะของแสง ไม่ว่าจะสถานที่ถ่ายจะเป็นในสถานที่หรือภายนอกสถานที่ หรือจะเป็นที่แสงน้อย กล้องดิจิทัลสามารถคำนวณค่าแสง และชดเชยแสง ทำให้ภาพที่ออกมาเกิดความสวยงามสูงสุด

การถ่ายภาพบุคคลด้วยตนเอง (Self Portrait) มีมุมมองการถ่ายที่ค่อนข้างจำกัด เพราะวิธีการถ่าย คือการยื่นกล้องไปด้านหน้าแล้วถ่ายภาพ จึงทำให้ภาพที่ออกมาน่าจะเห็นเฉพาะส่วนใบหน้าเท่านั้น แต่จากการเก็บข้อมูลในเบื้องต้น ยังมีวัยรุ่นจำนวนมากไม่น้อยที่ชอบถ่ายภาพให้เห็นรูปร่างของตนเอง ผู้วิจัยจึงนำประเด็นดังกล่าวสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะถ่ายเฉพาะใบหน้าอย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า การถ่ายแบบนี้มีมุมมองจำกัด สามารถถ่ายได้แค่ใบหน้าอย่างเดียว

ภาพที่ 4.14-4.16 แสดงลักษณะการถ่ายภาพตัวเองที่เน้นใบหน้า

สาริกา แสงเพชร กล่าวว่า “คือการถ่ายภาพตัวเองก็เป็นปกติอยู่แล้วที่จะเห็นแต่เฉพาะใบหน้า หรือเต็มทีก็ถึงอก นอกจากจะให้เพื่อนหรือใครถ่ายให้ ถ้าอยากได้ภาพเต็มตัวก็จะให้เพื่อนถ่ายให้ แต่ถ้าอยากได้แค่หน้าก็จะถ่ายเอง เพราะรู้มุมตัวเองมากกว่าค่ะ” (สาริกา แสงเพชร, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2554)

จิตตภาพร แซ่ลี่ กล่าวว่า “ส่วนใหญ่ก็เน้นที่หน้าค่ะ เพราะว่าชอบมุมแบบนี้มากกว่า อาจจะมียกขบวนนิดหนึ่งให้ดูหน้าเล็ก แต่ถ่ายเองก็ได้มุมแค่ประมาณนี้อะค่ะ หรือไม่บางทีถ้าอยากถ่ายให้เห็นตัวด้วยก็จะถ่ายหันเข้ากระจก แต่ถ่ายเฉพาะเวลาที่อยากให้เห็นเสื้อผ้าด้วยค่ะ” (จิตตภาพร แซ่ลี่, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

จากคำสัมภาษณ์ในข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การถ่ายภาพบุคคล ในลักษณะที่ถ่ายด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นการถ่ายภาพที่นิยมถ่ายมากที่สุดในกลุ่มวัยรุ่น อาจให้มุมมองการถ่ายภาพที่จำกัด คือสามารถเห็นแค่เฉพาะหน้าหรือไปจนถึงหน้าอก นอกจากนี้จะมีการถ่ายกับกระจก เพื่อเปิดมุมมองให้เห็นทั้งตัว โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยที่นิยมถ่ายเฉพาะใบหน้า ในกรณีที่ถ่ายด้วยตนเอง

แต่ในขณะเดียวกันยังมีกลุ่มตัวอย่างบางส่วน ชอบถ่ายภาพให้เห็นรูปร่างอย่างเดียว เพื่อเป็นการตรวจเช็ครูปร่างของตนเองว่ามีความเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างกับรูปร่างของตน แต่ในขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างบางคนต้องการเก็บภาพตัวเองแบบเห็นทั้งใบหน้าและรูปร่าง โดยใช้วิธีตั้งกล้องกับขาตั้งกล้อง หรือหาโต๊ะ เก้าอี้เตี้ยๆ เพื่อถ่ายภาพตัวเองให้เห็นทั้งใบหน้าและรูปร่าง โดยให้เหตุผลว่า ชอบมุมมองแบบที่เห็นตัวเองเต็มตัว

ภาพที่ 4.17-4.20 แสดงลักษณะการถ่ายภาพตัวเองที่เน้นรูปร่าง

อนึ่งการถ่ายภาพ เป็นการแสดงถึงความจงใจในการแสดงออก เพราะสิ่งที่อยู่ในภาพนั้น ถือเป็น การแสดงออกหรือความตั้งใจของผู้ถ่ายภาพ จากข้อมูลจะพบว่าในการถ่ายภาพที่มีการเน้นเฉพาะส่วนของร่างกายกลุ่มตัวอย่างมักจะถ่ายด้วยตนเอง นั่นชี้ให้เห็นว่าผู้ถ่ายมีความต้องการใน

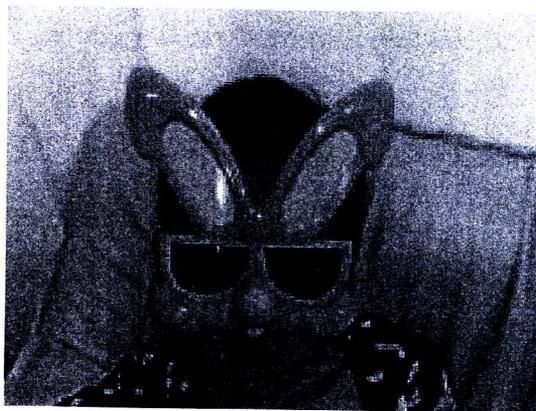
การจะสื่อสารผ่านการถ่ายภาพ ลักษณะที่ปรากฏในภาพเป็นเสมือนเนื้อหาข้อความที่ผู้ถ่ายได้ทำการถ่ายทอดนั่นเอง

การถ่ายภาพบุคคล โดยส่วนใหญ่จะเป็นการถ่ายภาพคนเดียว จากการสอบถามข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยที่ถ่ายภาพคนเดียวโดยไม่มีวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพด้วย กลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีการเลือกใช้อุปกรณ์ หรือสิ่งของร่วมการถ่ายภาพ เพื่อให้ภาพน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ได้แก่ แว่นตา หมวก ตุ๊กตา ลูกอม อมยิ้ม สิ่งของแปลกๆ น่ารัก เป็นต้น โดยอุปกรณ์ดังกล่าวที่มีการนำมาใช้เป็นอุปกรณ์ร่วมการถ่ายภาพนั้น จะต้องส่งให้ตัวบุคคลที่ถ่ายนั้น ดูดีขึ้น แปลกตา หรือมีความน่าสนใจมากขึ้น

ภาพที่ 4.21 แสดงลักษณะการถ่ายภาพร่วมกับแว่นตาของสุดาทิพย์ วิศิษฎ์ญญากุล

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ญญากุล กล่าวว่า “เวลาถ่ายบางที่ถ้าเบื่อๆ ก็หยิบพรอพ (อุปกรณ์) มาถ่ายด้วยนิดหน่อย แต่ที่จะใช้บ่อยๆก็คงจะเป็นแว่นตา แบบว่าอยากให้ออกมาดูกวนๆ เท่ๆ แนวๆ เรื่อยเปื่อย แต่ก็ไม่ได้คิดไว้ก่อนว่าจะต้องออกมาดูหรรษา ไฮโซ” (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.22 แสดงลักษณะการถ่ายภาพร่วมกับแว่นตาของพิมลวรรณ เล้าวงษ์

พิมลวรรณ เล้าวงษ์ กล่าวว่า “แว่นตาคงเป็นอุปกรณ์ที่หยิบมาใช้ถ่ายรูปได้ง่ายสุด บ่อยสุด บางทีมีแว่นแปลกๆ ก็เอามาถ่ายด้วยดูกวนๆดีค่ะ” (พิมลวรรณ เล้าวงษ์, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.23 แสดงลักษณะการถ่ายภาพร่วมกับหมวกของจุฑารัตน์ นาคมาลี

จุฑารัตน์ นาคมาลี กล่าวว่า “เวลาไปเที่ยว เช่น ทะเล ภูเขา ก็จะมีหมวกมาใส่ค่ะ มีหมวกหลายแบบอยู่แล้วด้วย แล้วตัวเองก็เป็นคนพกกล้องตลอด ก็เลยหยิบมาถ่ายไว้ จะได้เห็นตัวเองในแบบต่างๆ ใส่หมวกบ้าง ถอดหมวกบ้าง ถ่ายรูปจะได้ไม่เบื่อดีค่ะ” (จุฑารัตน์ นาคมาลี, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

จากคำสัมภาษณ์และภาพถ่ายในช่วงต้น พบว่า การถ่ายภาพร่วมกับอุปกรณ์ต่างๆ เช่น หมวก แว่นตา ผู้ถ่ายมีความต้องการที่จะเห็นตัวเองดูแปลกตา หรือมีจุดสนใจในภาพกว่าภาพที่

ถ่ายปกติ เพื่อให้ภาพมีความน่าสนใจ หรือ อาจต้องการนำเสนอบุคลิกอื่นๆที่นอกเหนือจากบุคลิกปกติของตัวเอง

การถ่ายภาพตัวเองโดยมีอุปกรณ์ร่วมในการถ่ายภาพ เป็นอีกลักษณะหนึ่งที่พบในการถ่ายภาพบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จากการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มองว่าการมีอุปกรณ์ร่วมในการถ่ายภูวนั้น เป็นเพียงการสร้างความน่าสนใจให้กับบุคลิกของตัวผู้ถ่ายภาพและภาพถ่าย โดยอุปกรณ์เหล่านั้นจะสามารถเสริมสร้างให้บุคลิกภาพของผู้ถ่ายมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น ทำให้ดูเป็นผู้หญิงสดใส ทำให้ดูเป็นผู้หญิงร้อนแรง ทำให้ดูมีอารมณ์ขัน ทำให้ดูมีสไตล์ เป็นต้น ซึ่งเหล่านี้ล้วนเกิดมาจากความต้องการในการสร้างอัตลักษณ์เชิงบุคคล โดยบุคคลต้องการที่จะแสดงลักษณะตัวตน ไม่ว่าจะป็นลักษณะที่แท้จริง หรือลักษณะที่ปรุงแต่งขึ้นก็ตาม แต่ความต้องการเหล่านั้น อาจมีที่มาจากการพัฒนาเทคโนโลยีของกล้อง ที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้สามารถแสดงถึงบุคลิกของตนเอง โดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวเสริมสร้าง และสะท้อนบุคลิกเหล่านั้นออกมานั่นเอง

นับแต่กล้องได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีในการเก็บบันทึกมาเป็นการวัดความจำ จะพบว่าพฤติกรรมของผู้ใช้กล้องมีการเปลี่ยนแปลงไป โดยผู้ถ่ายจะเป็นผู้กำหนดความต้องการของการถ่าย หรือกำหนดมุมมองหรือสิ่งที่จะปรากฏในภาพ การถ่ายภาพตนเองโดยเน้นเฉพาะส่วน ไม่ว่าจะป็นใบหน้าอย่างเดียวน หรือ เน้นที่สัดส่วนรูปร่างก็ตาม ถือเป็นผลจากการพัฒนาเทคโนโลยีของกล้อง โดยผู้ใช้มีอำนาจในการถ่ายภาพ สามารถเลือกสิ่งที่จะปรากฏในภาพด้วยตนเองและคุณภาพหลังจากถ่ายได้ทันที ทำให้ผู้ใช้มีปฏิสัมพันธ์กับกล้องมากยิ่งขึ้น

จะเห็นได้ว่า เมื่อกล้องดิจิทัลคอมแพ็คได้รับการพัฒนาเทคโนโลยีให้มีความสามารถในการเสริมสร้างบุคลิกภาพของบุคคลให้ดูดีขึ้น ส่งผลให้ผู้ใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คมีความสะดวกสบายในการใช้งาน สามารถใช้กล้องถ่ายภาพได้ในทุกโอกาสที่ต้องการ และสามารถถ่ายภาพได้ด้วยตนเอง ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างเองก็มีความต้องการที่จะบันทึกเรื่องราวของตนเอง ไม่ว่าจะเป็น โอกาสพิเศษในการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผม หรือ เพื่อนำเสนอความเป็นตัวเองออกมาสู่ภาพถ่าย ว่าตัวเองมีหน้าตาอย่างไร สวยงามอย่างไร มีบุคลิกภาพอย่างไร ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการสร้างตัวตนของตนเอง จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างได้ใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คเพื่อสื่อความหมายในเชิงอัตลักษณ์

4.1.2 การถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆในชีวิต

จากการศึกษาภาพถ่าย และสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่า นอกจากการถ่ายภาพตนเอง โดยบันทึกความเปลี่ยนแปลงของตนเอง ซึ่งเป็นการถ่ายภาพส่วนบุคคลแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คในการเก็บบันทึกเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะสามารถแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของวัยรุ่นของแต่ละคน และสามารถพบวิธีการสื่อความหมายด้วยกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ในบริบทของวัยรุ่นได้ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลการสัมภาษณ์พร้อมกับแสดงภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ภาพที่ 4.24 แสดงภาพถ่ายของ สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล ในการไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล กล่าวว่า "...จะมีแก๊งค์เพื่อนสนิท ชอบพากันไปเที่ยวไหนเที่ยวนี้ แล้วก็ถ่ายรูปเก็บไว้ดู ว่าเคยมาที่นี้กับเพื่อนแล้ว..." (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

จากภาพและคำสัมภาษณ์ของสุดาทิพย์ พบว่า สุดาทิพย์และกลุ่มเพื่อนมักจะมีการชักชวนไปท่องเที่ยวในที่ต่างๆอยู่เสมอ และจะพกพากล้องดิจิทัลคอมแพ็คไปด้วย เพื่อจะได้นำไปเป็นที่ระลึก ว่าครั้งหนึ่งเคยได้มาท่องเที่ยวในสถานที่แห่งนี้แล้ว จึงแสดงให้เห็นว่านอกจากกล้องดิจิทัลคอมแพ็คจะถูกใช้ในการถ่ายภาพตัวเอง ซึ่งถือเป็นภาพถ่ายส่วนบุคคลแล้ว ผู้ใช้ก็นำไปใช้ในการเก็บบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตด้วย

ภาพที่ 4.25 แสดงภาพถ่ายของ กมลรัตน์ จันทอง ในการสังสรรค์วันเกิดกับเพื่อน

กมลรัตน์ จันทอง กล่าวว่า “เวลาไปเที่ยวกลางคืน ก็ไม่พกกล้องไปนะ แต่ถ้าเป็น ปาร์ตี้วันเกิดเพื่อนก็จะพกกล้องไปด้วย มันมีอะไรให้ถ่ายเยอะ ตอนเป่าเค้ก ให้ของขวัญเพื่อน ถ่ายเก็บไว้ผ่านๆไปเอามาดูก็มีความสุข” (กมลรัตน์ จันทอง, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

นอกจากการไปท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนฝูง การมีกิจกรรมสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ก็ยังเป็นกิจกรรมที่พบในการใช้ชีวิตของวัยรุ่น จากภาพถ่ายและคำสัมภาษณ์ของกมลรัตน์ จันทอง พบว่าโดยปกติการไปเที่ยวสังสรรค์ในยามค่ำคืน จะไม่พกพากล้องไป แต่หากเป็นการสังสรรค์ในวาระสำคัญ เช่น การสังสรรค์วันคล้ายวันเกิด ของบรรดากลุ่มเพื่อน ก็จะมีการพกพากล้องไปด้วย เพื่อใช้บันทึกเหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นในงาน โดยกมลรัตน์เชื่อว่า ในงานสังสรรค์วันคล้ายวันเกิดเช่นนี้ จะมีช่วงเวลาสำคัญ ที่ควรก็บันทึกภาพไว้ เช่น ขณะที่เจ้าของวันเกิดกำลังเป่าเค้ก หรือ ตอนที่มีการมอบของขวัญกัน ในการบันทึกภาพช่วงเวลาเหล่านี้ เมื่อนำภาพถ่ายกลับมาดูย้อนหลังจะมีความสุข

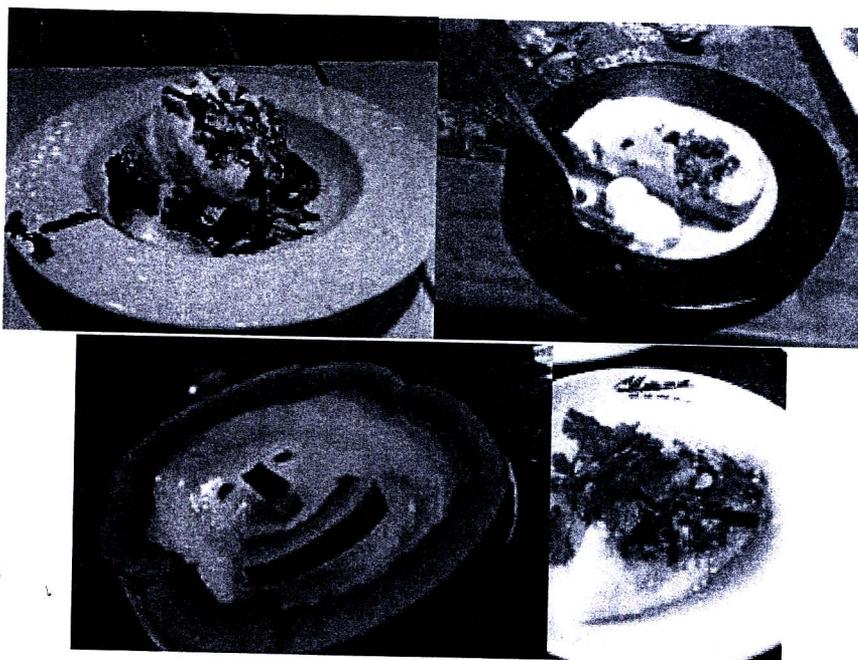
การรับประทานอาหารร่วมกันของกลุ่มเพื่อนฝูง ก็เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่พบในการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คในการถ่ายภาพกิจกรรมในชีวิต ของกลุ่มตัวอย่าง ปัจจุบัน เราจะสามารถพบภาพที่มีการถ่ายไปพร้อมกับอาหาร หรือ เป็นภาพบรรยากาศในการร่วมรับประทานอาหารมากขึ้น

ภาพที่ 4.26 แสดงภาพถ่ายของ นิศรา ตั้งพิบูลย์ กับถาดขนมในงานสังสรรค์กับเพื่อน

นิศรา ตั้งพิบูลย์ กล่าวว่า “...อาหารเป็นพรอพที่น่ารัก เวลาถ่ายทำให้เราดูน่ารัก สดใสมากขึ้น...” (นิศรา ตั้งพิบูลย์, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554).

จากคำสัมภาษณ์ของนิศรา พบว่า ในการถ่ายรูปของกลุ่มวัยรุ่น อาหารหรือขนมกลายเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ในการถ่ายรูป เพราะอาหารและขนมในปัจจุบัน จะมีการประดิษฐ์ตกแต่งรูปลักษณะให้ดูสวยงาม น่ารัก น่าสนใจ ให้ตรงกับความสนใจของวัยรุ่นที่ชอบของสวยงามน่ารัก ทำให้อาหารและขนมกลายเป็นอุปกรณ์ที่วัยรุ่น มักใช้ร่วมกันในการถ่ายภาพ ไม่เพียงเพื่อเป็นการนำเสนอความน่ารักสดใส ของตนเองโดยอาศัยอาหารและขนมที่มีรูปลักษณะน่าสนใจเท่านั้น แต่การถ่ายภาพร่วมกับอาหาร ก็ยังเป็นการบอกเล่าเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของวัยรุ่นอีกเช่นกัน ว่าวันนั้นกินอะไร แล้ววันนี้กินอะไร น่ารัก หรือน่ากินเพียงไรนั่นเอง

ภาพที่ 4.27-4.30 แสดงลักษณะการถ่ายภาพอาหารที่กลุ่มตัวอย่างถ่ายภาพ
เพื่อเก็บบันทึกสิ่งที่ได้มีโอกาสมารับประทาน

กมลรัตน์ จันทอง กล่าวว่า “ปกติชอบกินอยู่แล้ว จะมีความสุขมากถ้าได้กินอาหารอร่อยๆ หน้าตาสวยงาม แล้วก็จะหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายอาหารที่กิน เก็บไว้ดู หรือไม่ก็โชว์ในเฟสบุ๊คว่าไปกินมาแล้วนะ” (กมลรัตน์ จันทอง, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

ยุพิน หฤทัยถาวร กล่าวว่า “ส่วนตัวคิดว่าคนไทยกับอาหารเป็นของคู่กันนะ แล้วก็ เป็นความชอบของเราด้วยที่ชอบเห็นภาพอาหารสวยๆแบบในแม็กกาซีน เห็นแล้วก็อยากถ่ายไว้บ้าง เวลาว่างสำคัญแล้วมีอาหารหน้าตาสวยงามก็จะถ่ายเก็บไว้ คือขอให้ได้ถ่ายเป็นพอใจ หรือบางทีที่บ้านทำอาหารเอง ถ้าหน้าตาพอใช้ได้ก็จะถ่ายเก็บไว้ดูน่าภูมิใจดีค่ะ” (ยุพิน หฤทัยถาวร, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.31 แสดงภาพถ่ายของนิวาริน สัมภาษณ์ผู้วิจัย ในการถ่ายภาพร่วมกับอาหาร

นิวาริน สัมภาษณ์ผู้วิจัย กล่าวว่า “อาหารก็เป็นเหมือนพรอพออย่างหนึ่งในการถ่ายรูปนะคะ เพราะว่าอาหารก็จะมีสีสันหน้าตาแตกต่างกันออกไป ทำให้ได้ภาพที่น่ารัก แล้วเวลาเราถ่ายคู่กับอาหารเราก็จะทำหน้า ทำตาไปด้วย ออกมาน่ารักดีค่ะ เอาไว้รอดเพื่อนๆได้” (นิวาริน สัมภาษณ์ผู้วิจัย, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

เกวลี ยวงทอง กล่าวว่า “ชอบถ่ายรูปตัวเองกับอาหารแบบ Self Portrait เพราะว่าเวลาถ่ายแบบนี้เราจะยื่นกล้องไปไม่ไกลมาก ทำให้เห็นอาหารใกล้ๆ อาหารก็จะดูน่ากิน ถ่ายอาหารถ้าถ่ายไกลๆไม่สวย” (เกวลี ยวงทอง, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

จากข้อมูลในข้างต้นจะเห็นว่า ปัจจุบันรูปแบบในการถ่ายภาพของวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงไป วัยรุ่นต้องการนำเสนอความสดใส น่ารัก จากการถ่ายภาพ อุปกรณ์ร่วมในการถ่ายภาพกลายเป็นองค์ประกอบของการถ่ายภาพที่เสริมให้ภาพมีความสวยงาม น่าสนใจมากยิ่งขึ้น อาหารก็เช่นกัน ด้วยหน้าตา สี สัน หรือรูปลักษณะของอาหารในปัจจุบัน มีการสร้างสรรค์ให้ดูน่าสนใจ ทำให้อาหารกลายมาเป็นอุปกรณ์ร่วมในการถ่ายภาพของวัยรุ่น ด้วยสี สัน หน้าตาของอาหาร ส่งผลให้การถ่ายภาพของวัยรุ่นมีความสดใส น่ารักมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.32 แสดงภาพถ่ายของ ภัทรานิตย์ ดำรงพร กับขนมเค้ก

ภัทรานิตย์ ดำรงพร กล่าวว่า “...วันหยุด วันว่าง ชอบออกไปหาอะไรขนมอร่อยๆกินคะ เวลาเจอร้านอร่อยก็จะถ่ายภาพเก็บไว้ เอามาเล่าให้เพื่อนฟัง...” (ภัทรานิตย์ ดำรงพร, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

จากข้อมูลของภัทรานิตย์ พบว่า เป้าหมายอีกอย่างหนึ่งของการถ่ายภาพอาหาร คือการบอกเล่าเรื่องราว สิ่งของ หรือเหตุการณ์ที่วัยรุ่นได้มีโอกาสไปประสบพบเจอมาผ่านการถ่ายภาพ แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตประจำวันของผู้ถ่ายได้ ดังเช่นกรณีของภัทรานิตย์ ที่มักจะใช้วันว่าง วันหยุด ไปเสาะหาของอร่อยทาน เมื่อเจอร้านที่น่าสนใจ ก็จะถ่ายภาพเก็บไว้ แล้วนำมาบอกเล่าเรื่องราวผ่านภาพถ่าย ว่าขนมร้านนี้เป็นขนมที่อร่อย และน่าสนใจเพียงไร

นอกจากเป็นการบอกเล่าเรื่องราว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต การถ่ายภาพร่วมกับอาหาร จะสามารถบ่งบอกถึงรสนิยม ความชอบ ของแต่ละบุคคลได้ เช่น จากภาพของภัทรานิตย์ จะพบว่า เธอชอบทานขนมหวาน ประเภท เบเกอรี่ ที่มีสีสดน้ำตาลาน่าทานนั่นเอง

ภาพที่ 4.33 แสดงภาพถ่ายของ กิตติยา คิดประโคน ในโอกาสที่ไปรับประทานอาหารกับเพื่อน

กิตติยา คิดประโคน กล่าวว่า “ชอบพกกล้องไปไหนมาไหนด้วย อย่างเวลาไปกินอะไรกันกับเพื่อน ก็จะถ่ายเอาไว้ จะได้มีภาพเอาไว้ดูเรื่อยๆ เวลาผ่านไปเราก็อาจจะลืมสิ่งที่เราทำ แต่พอเราเอาภาพมาดูก็จะจำได้ว่าเคยทำอะไร” (กิตติยา คิดประโคน, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

จากความคิดเห็นของกิตติยา จะพบว่า วัยรุ่นมักมีกิจกรรมที่ต้องทำตลอดเวลา ดังที่เห็นได้จากข้อมูลในข้างต้น ทั้งท่องเที่ยว สังสรรค์ พบเจอ รับประทานอาหารกัน ทำให้มีเรื่องราว เนื้อหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมากมาย โดยที่การถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆ ที่ทำไปแล้ว จะสามารถเก็บบันทึกช่วงเวลาในการทำกิจกรรมเหล่านั้นได้ เมื่อนำภาพกลับมาดูก็จะจำได้ว่าจากภาพนั้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร

ภาพที่ 4.34 แสดงภาพถ่ายของ สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ญญากุล
ในการไปรับประทานอาหารกับครอบครัว

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล กล่าวว่า “...เวลาไปกับครอบครัว ไปเที่ยวต่างจังหวัด หรือ ไปกินข้าว นานๆจะไปที ก็จะถ่ายเก็บไว้...” (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

นอกจากการสังสรรค์ กับกลุ่มเพื่อนฝูงแล้ว จากข้อมูลของสุดาทิพย์ในช่วงต้นจะพบว่า กิจกรรมในชีวิตของวัยรุ่น ก็อาจไม่เป็นกิจกรรมสำหรับกลุ่มเพื่อนอย่างเดียว แต่ก็ยังเป็นกิจกรรมของครอบครัวด้วยเช่นกัน จากรูป จะเห็นว่า สุดาทิพย์ ไปรับประทานอาหารเช้ากับครอบครัว โดยสุดาทิพย์ ได้ถ่ายรูปคู่กับพ่อ เพื่อแสดงให้เห็นว่า มารับประทานอาหารเช้ากับครอบครัว 1 ในสมาชิกครอบครัวที่มาร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วยกันก็คือ พ่อของเธอ เป็นการบ่งชี้ว่า สุดาทิพย์ ไม่ได้ให้เวลากับกลุ่มเพื่อนฝูงเพียงอย่างเดียว แต่ก็ยังมีช่วงเวลาใช้ชีวิตร่วมกับคนในครอบครัวด้วยเช่นกัน

เช่นเดียวกับ เกวลีที่ได้ใช้เวลาในช่วงวันหยุด ออกมาท่องเที่ยวกับคนในครอบครัว ดังจะเห็นได้จากภาพถ่ายและคำสัมภาษณ์ในด้านล่าง

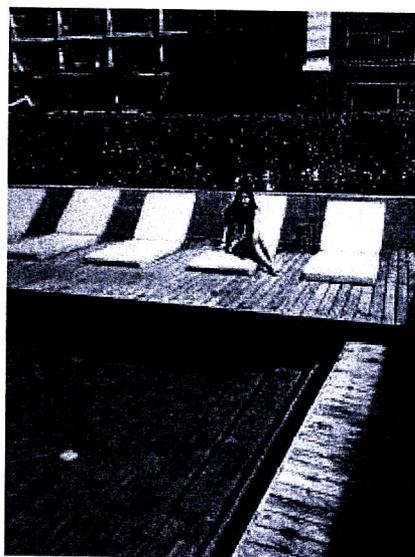

ภาพที่ 4.35 แสดงภาพถ่ายของ เกวลี ยวงทอง ในการไปเที่ยววัดกับครอบครัว

เกวลี ยวงทอง กล่าวว่า “เป็นคนที่ชอบเที่ยวกับเพื่อนบ้าง กับพ่อกับแม่บ้าง กับเพื่อนก็จะไปทะเล ภูเขา พ่อกับแม่ก็จะชอบพาไปวัด ก็ดีค่ะ มีหลายบรรยากาศ” (เกวลี ยวงทอง, สัมภาษณ์, 6 มกราคม 2554)

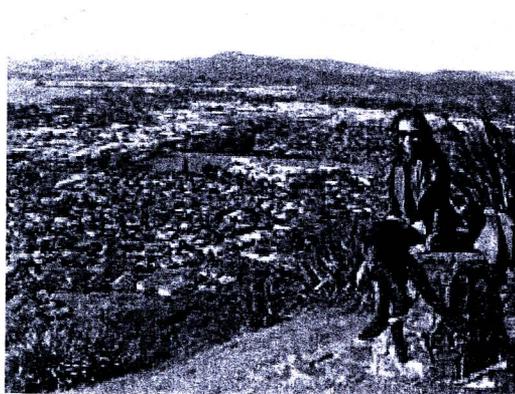
จากภาพและคำสัมภาษณ์ จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้ท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนฝูงเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ยังมีบางกลุ่มที่นำกล้องดิจิทัลคอมแพ็คไปใช้บันทึกภาพในโอกาสที่ได้ไปท่องเที่ยวกับครอบครัวด้วย ซึ่งบรรยากาศของการท่องเที่ยวอาจมีความแตกต่างกัน ดังที่ เกวลี ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ถ้าไปกับเพื่อนก็อาจจะไปทะเลหรือภูเขา แต่หากไปเที่ยวกับครอบครัว ก็จะไปวัด

ดังที่เห็นได้จากในภาพถ่าย ที่ด้านหลังของเกวลิ เป็นอุโบสถของวัดแห่งหนึ่ง ก็สามารถสะท้อนให้เห็นได้ว่า ในขณะที่วัยรุ่นก็สนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการเที่ยวเล่นกับกลุ่มเพื่อนฝูง และมีการถ่ายรูปเพื่อเก็บบันทึกเหตุการณ์เรื่องราว แต่ก็ยังมีวัยรุ่นอีกส่วนที่ยังหาโอกาสไปท่องเที่ยวกับครอบครัว และได้เก็บบันทึกเหตุการณ์ของการไปท่องเที่ยวกับครอบครัว ผ่านกล้องดิจิทัลคอมแพ็คด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.36 -4.37 แสดงภาพถ่ายของ นนทชนิตร อาชวพร ในโอกาสเข้าพักในโรงแรม

นนทชนิตร อาชวพร กล่าวว่า “เวลาไปเที่ยวกับที่บ้าน จะได้ไปที่สวยๆ โรงแรมดีๆ ก็จะถ่ายรูปเยอะมาก แบบว่าไปอยู่โรงแรมสวยๆ ก็คือถ่ายเล่นตั้งแต่อยู่ในโรงแรมเลย...” (นนทชนิตร อาชวพร, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.38 – 4.39 แสดงภาพถ่ายของ ปานเรขา วรรณศรี ในโอกาสที่ได้ไปต่างประเทศ

ปานเรขา วรรณศรี กล่าวว่า “...ช่วงตอนที่ไป work travel จะพกกล้องกับแบตเตอรี่ตลอด ไปเที่ยววันนี้ ก็จะผลัดกันถ่าย แล้วก็แชร์กับเพื่อน เล่าให้เพื่อนว่าไปไหน ทำอะไรบ้าง...” (ปานเรขา วรรณศรี, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

จากภาพถ่ายของนนท์ชินิตร และปานเรขา จะพบว่า ในการท่องเที่ยวของวัยรุ่น ทั้งที่ไปกับเพื่อนฝูง หรือครอบครัว ลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นจะชอบถ่ายภาพตัวเองเอาไว้กับบรรยากาศต่างๆ ของสถานที่นั้น เพื่อเป็นการบอกเล่าเหตุการณ์ในการมาท่องเที่ยว ว่าได้มาเยี่ยมชม หรือสัมผัสความงดงามของอะไรบ้าง

จากคำสัมภาษณ์ของนนท์ชินิตร ที่กล่าวว่า ถ้าโรงแรมสวยก็จะถ่ายตั้งแต่ในโรงแรมเลย ก็แสดงให้เห็นว่า นนท์ชินิตร ต้องการจะถ่ายภาพเพื่อให้เห็นว่า สถานที่ที่มาสวยอย่างไร และต้องการจะนำเสนอว่า ตนเองได้มีโอกาสมาที่แห่งนั้น รวมถึงปานเรขา ที่จะพกกล้องไปด้วยตลอดในทุกๆสถานที่ที่ไปเที่ยว ขณะที่อยู่ในต่างประเทศ เพื่อต้องการบันทึกภาพ ว่าตนเองได้ไปพบเจอกับอะไรบ้าง และสถานที่ที่ตนเองมาเที่ยวมีความสวยงามอย่างไร โดยทั้งนนท์ชินิตร และ ปานเรขา อาจกำลังต้องการบอกเล่าด้วยว่า ไม่บ่อยครั้งนัก ที่ตนเองจะได้มีโอกาสมาท่องเที่ยวในสถานที่แห่งนี้ ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการแสดงอัตลักษณ์เชิงบุคคลอย่างหนึ่ง ว่าฉันได้มีโอกาสมาที่นี่ ซึ่งไม่ใช่ทุกคนจะสามารถมาเที่ยวในสถานที่เหล่านี้ได้นั่นเอง

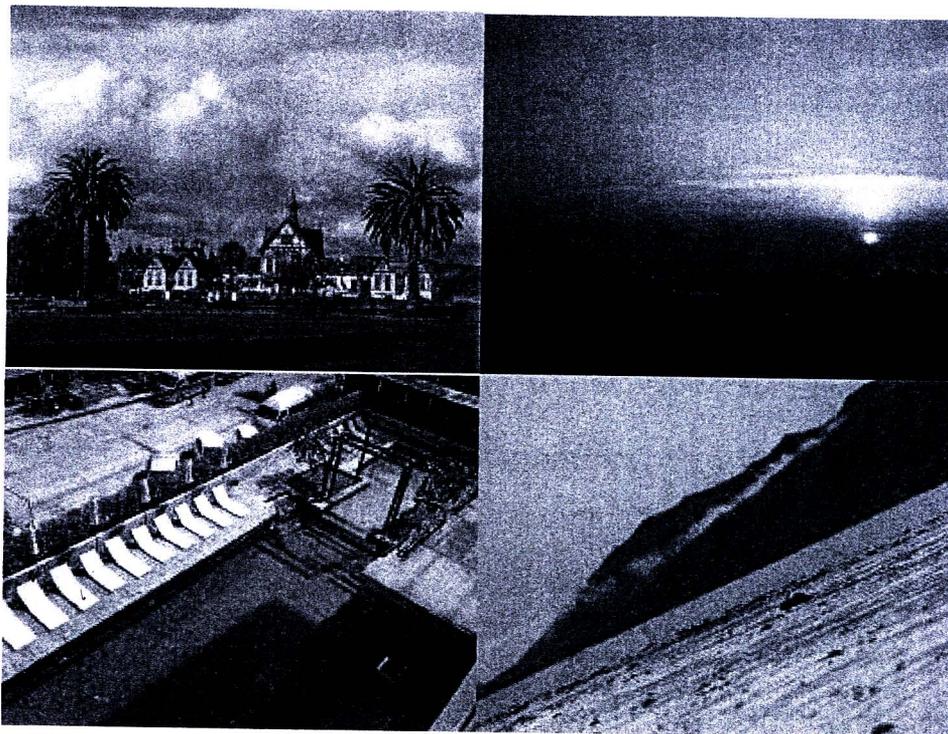

ภาพที่ 4.40-4.43 แสดงลักษณะการถ่ายภาพในโอกาสที่ได้มาท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ

พัฒนิตา ไยน้อย กล่าวว่า “เวลาไปเที่ยวชอบถ่ายภาพตัวเองกับวิว แต่จะถ่ายแบบเต็มตัว เพราะอยากให้เห็นเราทั้งตัวกับวิวด้านหลัง จะได้เห็นท่าทาง เช่น ผายมือ หรือ กระโดด” (พัฒนิตา ไยน้อย, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2554)

กานดา มะปรางหวาน กล่าวว่า “ชอบถ่ายกับเพื่อนหลายๆคน จะได้ว่าไปเที่ยวกับใครบ้าง เวลาไปเที่ยวเราไม่จำเป็นต้องถ่ายใกล้ คือไม่ต้องเน้นตัวเรา เน้นเพื่อนๆ บรรยากาศ วิว ทิวทัศน์จะสวยกว่า” (กานดา มะปรางหวาน, สัมภาษณ์, 22 มกราคม 2554)

จากคำสัมภาษณ์ พบว่า พฤติกรรมในการถ่ายภาพของวัยรุ่นในโอกาสที่ได้มาท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ จะเน้นไปที่การเห็นบรรยากาศของสถานที่ท่องเที่ยว ว่ามีบรรยากาศเป็นอย่างไร สวยงามเพียงไร รวมถึงการถ่ายรูปร่วมกับบรรยากาศเหล่านั้นยังเป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้ถ่ายมีโอกาสได้มาท่องเที่ยวในสถานที่แห่งนั้น

ภาพที่ 4.44-4.47 แสดงลักษณะการถ่ายภาพวิวสถานที่

แต่ในขณะเดียวกัน ในการศึกษาภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง ก็ยังพบภาพถ่ายที่เป็นการถ่ายสถานที่ หรือวิวทิวทัศน์ โดยไม่มีบุคคลร่วมอยู่ในภาพ เป็นจำนวนหนึ่ง จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลว่า ต้องการเก็บภาพบรรยากาศโดยไม่มีคนไว้ด้วย จะได้เห็นถึงความสวยงามของบรรยากาศในสถานที่แห่งนั้น ว่าเป็นอย่างไร

การถ่ายภาพวิวสถานที่ถือเป็นโอกาสในการถ่ายภาพที่พิเศษกว่าการถ่ายภาพในโอกาสทั่วไป เนื่องจากการได้มาท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้มาท่องเที่ยวผู้ใช้กล้องจึงใช้กล้องในการเก็บภาพบรรยากาศและความทรงจำที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในครั้งนั้น ส่งผลให้ผู้วิจัยสนใจในการแสดงออกทางบุคลิกภาพที่ปรากฏในภาพถ่ายวิวสถานที่ จากการเก็บข้อมูลภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่างในเบื้องต้นพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่ปรากฏในภาพถ่ายวิวสถานที่จะมีลักษณะบุคลิกภาพที่แสดงออกมาในเชิงบวก อาทิ ยิ้ม ร่าเริง หัวเราะ สื่อถึงความสุขจากการได้มาท่องเที่ยวในครั้งนั้น ผู้วิจัยจึงสอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการแสดงออกทางบุคลิกภาพในการถ่ายภาพกับสถานที่ พบลักษณะบุคลิกภาพที่แสดงออก ดังนี้

- ยิ้ม ร่าเริง หัวเราะ
- กระโดด ยกมือ ยกขา กางแขน หรือทำท่าทางแสดงออกให้เห็นถึงการมีความสุข

- ทำท่าทาง หรือสีหน้าให้สอดคล้องไปกับบรรยากาศของสถานที่
- ถ่ายภาพโดยให้ฉากหลังดูเด่นกว่าตัวผู้ถ่าย เพื่อให้รู้ว่ากำลังถ่ายภาพอยู่กับอะไร ที่ไหน อาจมีการมายมือ ชี้นิ้ว เพื่อดึงจุดสนใจไปที่วัตถุ หรือบรรยากาศด้านหลัง
- ถ่ายภาพโดยทำให้ผู้ถ่ายดูเด่นกว่าฉากหลัง แต่ให้ฉากหลังช่วยเสริมให้ภาพน่าสนใจ

ภาพที่ 4.48-4.51 แสดงลักษณะลักษณะบุคลิกในการถ่ายภาพร่วมกับวิวสถานที่

ในการถ่ายภาพวิวสถานที่ องค์ประกอบสำคัญคือภาพของสถานที่ ที่ผู้ถ่ายได้มีโอกาสไปเยี่ยมชม ดังนั้นการถ่ายภาพลักษณะนี้จึงจำเป็นต้องมีภาพของสถานที่ที่เป็นพื้นหลัง จากการสัมภาษณ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ให้ความสำคัญกับการเห็นภาพของตนเองเช่นกัน เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า ผู้ถ่าย ได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมสถานที่แห่งนั้น ประกอบกับ ต้องการให้เห็นถึงความสุข หรือ อิริยาบถร่วมของการได้ไปท่องเที่ยวในสถานที่แห่งนั้น

อย่างไรก็ดี การถ่ายภาพวิวสถานที่ จะเห็นว่า ในปัจจุบันผู้ใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค จะสามารถสร้างสรรค์วิธีการถ่ายภาพ หรือเนื้อหาของภาพ จากการถ่ายภาพวิวสถานที่ได้หลากหลายกว่าการใช้กล้องฟิล์มในอดีต อาทิ การถ่ายภาพแบบหยุดการกระทำ (Stop motion) ซึ่งผู้ถูกถ่าย

จะกระโดด หรือทำท่าที่สามารถแสดงถึงความเคลื่อนไหวของร่างกาย แล้วใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค บันทึกรูปภาพ ผลลัพธ์ที่ได้จะเห็นว่าบุคคลในภาพถูกหยุดการเคลื่อนไหว ซึ่งการถ่ายภาพในลักษณะดังกล่าวหากใช้กล้องฟิล์มจะถ่ายได้ยากมาก เพราะกล้องฟิล์มไม่สามารถดูภาพที่ถ่ายได้ทันที ผู้ถ่ายจะต้องคำนวณแสง และจังหวะของการกดชัตเตอร์เป็นอย่างดี แต่ถ้าบันทึกภาพด้วยกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ผู้ถ่ายสามารถคำนวณจังหวะของความเคลื่อนไหวแล้วกดชัตเตอร์ ถือว่าเป็นการใช้ งานที่ง่ายมาก เมื่อเทียบกับในอดีต

จากกรณีดังกล่าว เป็นผลมาจากการพัฒนาเทคโนโลยีของกล้อง ให้สามารถคำนวณแสง และสามารถดูภาพหลังจากถ่ายภาพได้ทันที เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ใช้มีอิสระภาพในการใช้งาน มากขึ้น ทำให้ผู้ใช้สามารถสร้างสรรค์วิธีการถ่ายภาพ และเนื้อหาของภาพได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา อยู่ในช่วงวัยของการเป็นวัยรุ่น นอกจากจะมีการพบเจอ พุดคุย สังสรรค์กับกลุ่มเพื่อนฝูง ครอบครัวยังรวมถึงการท่องเที่ยวแล้ว กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ ใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย ก็ถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมในชีวิตของการเป็นวัยรุ่นในระดับมหาวิทยาลัย

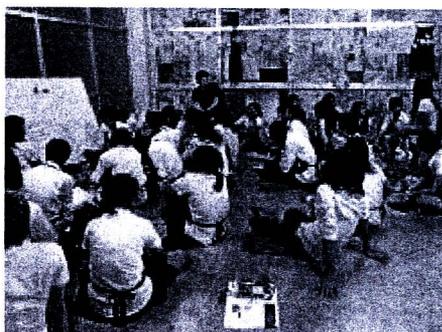
จากการศึกษาภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยพบภาพถ่ายกิจกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับ ความเป็นนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัย ในหลายลักษณะ เช่น ภาพถ่ายกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษา เช่น การบันทึกภาพในการทำโครงการ โครงการต่างๆ เป็นต้น รวมไปถึงภาพถ่าย กิจกรรมของชุมนุมหรือชมรมต่างๆ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ต่อไป

ภาพที่ 4.52 แสดงภาพถ่ายของ นิวาริน สัมพัญญสิริ หลังการทำโปรเจกต์สุดท้าย ก่อนการสิ้นสุดรายวิชาผลิตรายการโทรทัศน์

นิวาริน สัพพัญญูสิริ กล่าวว่า “เวลาเสร็จงาน เสร็จไปรอเจ็คนใหญ่ๆ ของวิชาผลิตต่างๆ ก็จะมีการถ่ายรูปไว้ ว่างานเสร็จแล้ว ว่าสภาพแต่ละคนเหนื่อยขนาดไหน พอเอามาดูก็ได้ย้อนความรู้สึกพวกนั้นอีกครั้งหนึ่ง” (นิวาริน สัพพัญญูสิริ, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

จากที่กล่าวไว้ในข้างต้นว่า กิจกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงวัยของการเป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีกิจกรรมให้ทำมากมาย ทำให้ลักษณะกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างมีหลากหลายรูปแบบ กิจกรรมที่นิวาริน ได้ร่วมทำ ถือเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน กล่าวคือ เป็นการเรียนภาคปฏิบัติการ ซึ่งกิจกรรมที่ทำเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของรายวิชา หลังจบกิจกรรม จึงมีการถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึก ว่าครั้งหนึ่งเคยร่วมทำผลงาน ที่อาจต้องมีการผ่านความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน ถือเป็นภาระกิจบันทึกเรื่องราว เหตุการณ์ในชีวิตอีกรูปแบบหนึ่ง

ภาพที่ 4.53 แสดงภาพถ่ายของยุพิน หฤทัยถาวร ในการประชุมเตรียมกิจกรรมของชมรมกิจการนักศึกษา

ยุพิน หฤทัยถาวร กล่าวว่า “ชมรมที่ทำอยู่ก็จะมีกิจกรรม มี่งานเรื่อยๆ ต้องประชุมหลายอย่าง ก็จะมีการถ่ายรูปเก็บไว้เรื่อยๆ บางทีก็เอามาขึ้นบอร์ด บางทีก็แชร์ในเฟซบุ๊ก” (ยุพิน หฤทัยถาวร, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

กิจกรรมของชมรม ก็ถือเป็นอีกกิจกรรมหนึ่ง ที่พบในกิจกรรมของวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งในการทำกิจกรรมของชมรมนั้น ต้องมีการประชุมงาน วางแผนเพื่อจัดกิจกรรมหรือโครงการขึ้นมา โดยตลอดทุกขั้นตอนของโครงการที่ได้จัดทำขึ้น อาจต้องมีการถ่ายภาพเพื่อเก็บไว้เป็นแผนการทำงานของชมรม รวมถึงนำไปโชว์เป็นผลงานของชมรม ลักษณะการสื่อความหมายด้วยการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เพื่อการถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆ ของชมรม จึงเป็นการบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้กิจกรรม

ภาพที่ 4.54 แสดงภาพถ่ายของ รุ่งตะวัน กุลพันธ์ กับคณาจารย์ในคณะ
ในกิจกรรมวันพระราชทานปริญญาบัตร

รุ่งตะวัน กุลพันธ์ กล่าวว่า “ทำกิจกรรมหลายอย่าง มีทั้งของภาควิชา ทั้งของคณะ แล้วก็จะมีการถ่ายรูปเก็บไว้บ่อยๆ มีถ่ายกับเพื่อน ถ่ายกับอาจารย์ แต่ถ้าถ่ายกับอาจารย์ก็อาจจะดูเรียบร้อยนิดหนึ่ง ก็จะเก็บไว้ในเครื่องคอม ไม่ได้เอาไปไว้ในเฟซบุ๊ก” (รุ่งตะวัน กุลพันธ์, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

จากภาพถ่ายของรุ่งตะวัน เป็นกิจกรรมในวันพระราชทานปริญญาบัตร โดยคณาจารย์ในคณะและนิสิตได้มีการถ่ายภาพร่วมกันเป็นที่ระลึก ซึ่งทั้งคณาจารย์และนิสิต ได้สวมใส่ชุดที่เป็นทางการ ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสไม่บ่อยครั้ง จึงมีการถ่ายภาพร่วมกัน เป็นที่ระลึก

ภาพที่ 4.55 แสดงภาพถ่ายของ พรรณธิภา ชูกำแหง ในกิจกรรมกีฬาห้องใหม่

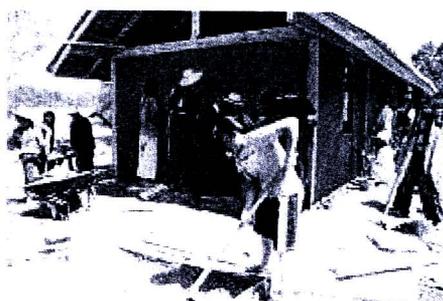
พรรณธิภา ชูกำแหง กล่าวว่า “มีกิจกรรมตั้งแต่เข้ามาเป็นเฟรชชีเลยคะ ลงลานรับห้องกีฬาคณะ กีฬาเฟรชชีห้องใหม่ ชอบถ่ายเก็บเอาไว้คะ เรียนจบไปจะได้เอาไว้ดูว่าตอนเรียนเราทำกิจกรรมอะไรบ้าง” (พรรณธิภา ชูกำแหง, สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2554)

จากการสัมภาษณ์ พรรณธิภา พบว่า ในช่วงชั้นปีที่ 1 จะมีกิจกรรมต่างๆ ของทั้งคณะ ทั้งภาควิชา และมหาวิทยาลัย ที่ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เข้าร่วมกิจกรรม พรรณธิภามีความรู้สึกว่า กิจกรรมเหล่านี้ เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจและควรมีการเก็บภาพเหตุการณ์ไว้ ว่าครั้งหนึ่งในการเรียนชั้นปีที่ 1 ตนเองและเพื่อนได้ร่วมทำกิจกรรมอะไรบ้าง

ภาพที่ 4.56 แสดงภาพถ่ายของ นนทชนิตร อาชวพร ในกิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาชนบท

นนทชนิตร อาชวพร กล่าวว่า “อยู่ชมรมอาสาพัฒนาชนบทด้วยค่ะ คือทุกปีก็จะไปลงพื้นที่ทำกิจกรรมพัฒนาชุมชน ก็จะไปกับกลุ่มเพื่อน ก็เลยมีการถ่ายรูปเก็บไว้ ว่าในกิจกรรมเราทำอะไรบ้าง จะได้เอามาเป็นผลงานของชมรมด้วย เราเองก็เก็บเอาไว้ดูด้วย” (นนทชนิตร อาชวพร ,สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.57 แสดงภาพถ่ายของ สารีกา แสงเพชร ในกิจกรรมค่ายอาสาพัฒนาชนบท

สารีกา แสงเพชร กล่าวว่า “เวลาไปค่ายก็จะถ่ายรูปเก็บไว้เยอะๆ บางทีก็เอาไว้เป็นพอร์ตของตัวเอง เวลาไปสมัครงาน ว่าเราได้ทำกิจกรรมในช่วงที่เรียนด้วย แล้วก็เก็บไว้เป็นความทรงจำในสมัยเรียนค่ะ” (สารีกา แสงเพชร, สัมภาษณ์, 7 มกราคม 2554)

ภาพที่ 4.58 แสดงภาพถ่ายของ สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล ในกิจกรรมละครเวที

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล กล่าวว่า “มีกิจกรรมละครเวทีที่ทำตอนอยู่ปี 2 ตัวเองไม่ค่อยได้ถ่าย แต่ก็ให้เพื่อนๆถ่ายไว้แล้วก็เก็บไว้ดู นานๆจะทำกิจกรรมซักรี่” (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล, สัมภาษณ์, 13 มกราคม 2554)

จากภาพถ่ายของนนท์ชนิตร์ สาริกา และ สุดาทิพย์ เป็นการบันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม โดยการบันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมเหล่านั้น เป็นเหมือนการบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่บุคคลและเหตุการณ์มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การถ่ายภาพจึงเป็นเหมือนการหยุดเหตุการณ์เหล่านั้น

จากข้อมูลในเบื้องต้นที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกต และพบประเด็นในการศึกษาว่า การถ่ายภาพเหตุการณ์เป็นลักษณะการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกันระหว่างมิติของเหตุการณ์และเวลา กล่าวคือ เมื่อมีการถ่ายภาพกิจกรรม ก็เสมือนมีการบันทึกเหตุการณ์และเวลา ในช่วงเวลาดังกล่าวไว้ ทุกครั้งที่มีการนำภาพดังกล่าวกลับมาดูอีกครั้ง เท่ากับว่าผู้กำลังจะทบทวนการสื่อสารที่อาศัยบริบทของเหตุการณ์และเวลา สามารถเชื่อมโยงเรื่องราว บรรยากาศที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวได้ แสดงให้เห็นว่า การบันทึกภาพกิจกรรม เหตุการณ์ต่างๆ ผ่านการถ่ายภาพ เสมือนเป็นสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งได้มีการจัดเก็บเรื่องราว โดยอาศัยมิติของเวลาและบริบทของเหตุการณ์เชื่อมโยงเรื่องราวผ่านภาพถ่ายนั่นเอง

จากการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในการถ่ายภาพตนเองที่มีลักษณะเป็นภาพส่วนบุคคล และการถ่ายภาพกิจกรรมต่างๆ ในชีวิต จะพบว่า วัยรุ่นในปัจจุบัน มีพฤติกรรมในการใช้กล้องที่เปลี่ยนแปลงไป คือ วัยรุ่นจะใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คเพื่อการสื่อความหมาย โดยมีการถ่ายภาพในวาระโอกาสต่างๆของตนเองเป็นหลัก เช่น โอกาสในการไปงานเลี้ยงที่มีการแต่งหน้า ทำผม แต่งตัวอย่างสวยงาม โอกาสในการได้สวมใส่เสื้อผ้าสวยงาม เป็นต้น

ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการที่เห็นตนเองดูดีขึ้น คน่าสนใจขึ้นจึงเลือกใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เพื่อเป็นการเก็บบันทึกความเปลี่ยนแปลงของตัวเอง โดยที่ภาพถ่ายที่ออกมานั้น วัยรุ่นมักจะมีเป้าหมายในการนำเสนอบนสื่อเครือข่ายออนไลน์ (Social Network) และยังสามารถใช้เป็นการเปรียบเทียบ หรืออ้างอิง ในการทำผม แต่งหน้า เพื่อความมั่นใจในการเสริมสร้างบุคลิกของตนเอง ในโอกาสครั้งต่อไปได้ นอกจากนี้แล้ววัยรุ่นยังสื่อความหมายด้วยการถ่ายภาพโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ว่าการถ่ายภาพเป็นเหมือนความสนุก เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง ซึ่งพฤติกรรมในการถ่ายภาพนั้น ล้วนเป็นผลที่มาจากการสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มวัยรุ่น ที่ต้องการแสดงออกว่าตนเอง เป็นใคร มีหน้าตาสวยงามอย่างไร เพื่อทำให้เกิดการยอมรับในสังคม โดยเฉพาะสังคมออนไลน์นั่นเอง

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้สอบถามกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเลือกใช้เทคโนโลยีพิเศษของกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เพื่อให้ทราบถึงลักษณะเทคโนโลยีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ ซึ่งจะสามารถเชื่อมโยงไปสู่ประเด็นการใช้เทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลคอมแพ็คในการสื่อความหมายด้วยภาพถ่ายได้ จากการเก็บข้อมูลพบว่า ในการใช้งานกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งเลือกใช้จากราคาและมาตรฐานของยี่ห้อแต่ละยี่ห้อตามที่ตนเองให้ความเชื่อมั่น แต่กลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งเลือกจากเทคโนโลยีพิเศษของกล้อง โดยผู้วิจัยจะมุ่งความสนใจไปที่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกใช้จากเทคโนโลยีพิเศษของกล้องและจะอธิบายลักษณะการทำงานของเทคโนโลยีพิเศษที่กล่าวถึง เทคโนโลยีที่กลุ่มวัยรุ่นนิยมใช้มีดังนี้

การดูดีสีภาพ (Selective Color)

เทคโนโลยีการดูดีสีภาพ เป็นการเปลี่ยนสีของวัตถุต่างๆในภาพ โดยผู้ใช้สามารถเลือกวัตถุหรือเลือกสีของวัตถุที่จะให้เปลี่ยน ผลที่ได้คือ วัตถุต่างๆในภาพจะมีสีที่เปลี่ยนไปแต่จะเป็นสีเดียวกัน โดยผู้ใช้สามารถเลือกให้วัตถุขึ้นใด ขึ้นหนึ่ง หรือวัตถุหลักของภาพ ไม่เปลี่ยนสีก็ได้ ทำให้วัตถุที่ไม่ได้เปลี่ยนสี มีความโดดเด่นขึ้น โดยปกติเทคโนโลยีชนิดนี้สามารถทำได้ในโปรแกรมตกแต่งภาพ แต่ปัจจุบันกล้องดิจิทัลคอมแพ็คในบางรุ่น บางยี่ห้อ ได้นำเทคโนโลยีดังกล่าวรวมอยู่ในเทคโนโลยีของกล้องด้วย

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า ผู้ที่เลือกใช้กล้องที่มีเทคโนโลยีดูดีสีภาพ เพราะสามารถตกแต่งภาพโดยไม่ต้องใช้โปรแกรมตกแต่งภาพ และยังให้ความคิดเห็นว่าเทคโนโลยีดังกล่าวสามารถเพิ่มความน่าสนใจให้แก่ภาพถ่ายได้ ทำให้การใช้กล้องไม่น่าเบื่อ มีลูกเล่น และสามารถนำไปводเพื่อนๆได้

ภาพที่ 4.59-4.62 แสดงลักษณะภาพที่ใช้เทคโนโลยีการดูดีภาพ

พิมลวรรณ เลี้ยวษ์ ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ชอบเทคโนโลยีดูดีสีค่ะ คือเราสามารถถ่ายแล้วไม่ต้องไปแต่งภาพในคอมเลย เพราะว่าการดูดีสีต้องทำในโฟโต้ช้อป แต่พอมีเทคโนโลยีดูดีสีแล้ว ทำให้ภาพดูมีอะไรมากขึ้น ดูน่าสนใจขึ้น” (พิมลวรรณ เลี้ยวษ์, สนทนากลุ่ม, 31 มกราคม 2554)

ตามความคิดเห็นของพิมลวรรณ เลี้ยวษ์ ที่ได้กล่าวถึงเทคโนโลยีการดูดีสี ซึ่งลักษณะเทคโนโลยีดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนสีของวัตถุในภาพ โดยผู้ใช้กล้องสามารถกำหนดเลือกสีที่จะเปลี่ยนได้ ทำให้ภาพที่ออกมามีลักษณะสีที่แตกต่างจากความเป็นจริง ถือเป็น การสร้างความน่าสนใจให้ภาพได้ โดยไม่ต้องปรับแต่งผ่านโปรแกรมตกแต่งภาพในคอมพิวเตอร์ และยังเป็น การสร้างสรรค์ภาพใหม่ๆจากการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลคอมแพคด้วย

ทัศนทอง เข้มกลัด ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เดี๋ยวนี้เทคโนโลยีของกล้องดิจิทัล ทำอะไรได้ เยอะแยะเลยคะ มีลูกเล่นใหม่ๆ หลายอย่าง เช่น ป้องกันการสั่นไหว ต้องยืมก่อนแล้วชัตเตอร์ถึง จะกดได้ มีกล้องหน้าใหญ่ ทำให้เราสนุกกับการถ่ายรูปมากขึ้นคะ” (ทัศนทอง เข้มกลัด, สนทนา กลุ่ม, 25 มกราคม 2554)

สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เดี๋ยวนี้กล้องมีลูกเล่นเยอะ ซ้อมมาก็คุ้มค่ะ ใช้ถ่ายส่งงานอาจารย์ได้ ถ่ายเล่นก็ได้ แต่ส่วนตัวก็ไม่ค่อยได้ใช้เทคโนโลยีลูกเล่นพวกนั้นเท่าไร แค่ถ่ายโหมดภาพตามแสงที่กล้องมีไว้ให้ก็โอเคแล้ว” (สุดาทิพย์ วิศิษฎ์ธัญญากุล, สนทนา กลุ่ม, 27 มกราคม 2554)

จากความคิดเห็นทั้งสาม มีความคิดสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า ในปัจจุบันกล้องดิจิทัลคอมแพ็คมีเทคโนโลยีที่เข้ามาตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของการใช้งานกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ไม่ว่าจะเป็นการลดอุปสรรคในการถ่ายภาพ เช่น การป้องกันการสั่นไหวของตัวกล้องขณะถ่ายภาพ หรือการมีหน้าจอด้านหน้าของตัวกล้อง เพื่อรองรับการถ่ายภาพตัวเอง รวมถึงเทคโนโลยีต่างๆ ที่สร้างความน่าสนใจให้กับภาพถ่าย แต่ในขณะเดียวกันผู้ใช้บางกลุ่มก็อาจไม่ได้ใช้เทคโนโลยีเหล่านั้น เพียงแค่ใช้ถ่ายภาพด้วยระบบคำนวณแสงอัตโนมัติเท่านั้น

เมื่อนำลักษณะความหลากหลายของการใช้งานของกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค มาเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องสื่อใหม่ เกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของสื่อใหม่พบว่า สื่อใหม่มีลักษณะที่มีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงได้หลากหลาย (Variability) สามารถสร้างโอกาสในการใช้งานให้กับผู้ใช้ ได้ในรูปแบบที่หลากหลายจากข้อมูลเดียวกัน และยังสามารถสร้างการมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบผ่านโครงสร้างข้อมูลหรือตัวเลือกต่างๆที่ออกแบบไว้ ในการเข้าถึงข้อมูลของผู้ใช้งานได้ ดังเช่นการถ่ายภาพโดยใช้เทคโนโลยีของกล้องดิจิทัล อาทิ เทคโนโลยีการดูดสี ผู้ใช้สามารถสร้างความหลากหลายของภาพถ่ายด้วยการเลือกสีที่แตกต่างออกไป ทำให้ภาพมีความน่าสนใจมากขึ้น และทำให้ผู้ใช้สามารถสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการถ่ายภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์กับตัวกล้องและผู้ใช้มากยิ่งขึ้นนั่นเอง

โหมดภาพสวยงาม (Beauty Shot)

โหมดภาพสวยงาม เป็นเทคโนโลยีที่ได้รับการพัฒนาเพื่อการถ่ายภาพบุคคล โดยทำให้ภาพที่ถูกถ่ายออกมามีความสวยงามมากขึ้น ในโหมดภาพดังกล่าว เมื่อถ่ายภาพออกมาแล้ว ลักษณะแสงต่างๆ หรือตัวบุคคล มีความสวยงามนุ่มนวล โดยเฉพาะตัวบุคคล ลักษณะผิวกายจะมีความนุ่มนวล ใบหน้าดูเรียบเนียนมากขึ้น ริ้วรอยต่างๆสามารถจางลงได้ ทำให้ภาพบุคคลที่ได้ดูสวยงามมากขึ้น

ภาพที่ 4.63 แสดงการเปรียบเทียบของภาพที่ใช้โหมดภาพสวยงาม กับภาพในเทคโนโลยีปกติ

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า ผู้ที่เลือกใช้กล้องที่มีเทคโนโลยีโหมดภาพสวยงาม เพราะโดยปกติชอบถ่ายภาพตัวเอง เมื่อถ่ายภาพตัวเองแล้วจะออกมาดูดีขึ้น ดูสวยงามมากขึ้น และไม่ต้องเสียเวลาตกแต่งภาพ หลังจากอัปเดตลงเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วก็สามารถแบ่งปันภาพกับเพื่อนๆ ได้ทันที

ภาพที่ 4.64-4.66 แสดงลักษณะภาพที่ใช้เทคโนโลยีโหมดภาพสวยงามของกลุ่มตัวอย่าง

พนิดา สังข์ทอง ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ต้องยอมรับนะ ว่าบางทีกล้องดิจิทัลก็สามารถทำให้คนเราดูดีขึ้น เพราะในเฟซบุ๊กเพื่อนๆ หลายคนดูดีเชียว อาจจะเป็นเพราะว่าเค้าถ่ายรูปขึ้นแต่จริงๆ แล้วเทคโนโลยีของกล้องสมัยนี้มีส่วน” (พนิดา สังข์ทอง, สนทนากลุ่ม, 25 มกราคม 2554)

สุกัญญา ห่องสวัสดิ์ ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เดี๋ยวนี้กล้องหลอกตาคนได้นะ ถ้ารู้มุมตัวเอง เลือกลงให้เป็น หรืออาจจะใช้เทคนิคของกล้องช่วย ทำให้เราดูดีได้จริงๆ” (สุกัญญา ห่องสวัสดิ์, สนทนากลุ่ม, 31 มกราคม 2554)

พัฒนา ไยน้อย ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ถ้าใช้กล้องเป็น กล้องช่วยได้นะคะ อย่าง Beauty Shot ที่ทำให้หน้าเนียนขึ้น มันจะช่วยปิดไม่ให้เห็นรูขุมขน ทำให้ดูดีขึ้น ไม่ต้องเสียเวลาแต่งในคอม” (พัฒนา ไยน้อย, สนทนากลุ่ม, 27 มกราคม 2554)

นิวาริน สัพพัญญูสิริ ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ชอบใช้ Beauty Shot ถ่ายหน้าแบบใกล้ๆ เพราะมันจะทำให้เราดูหน้าเนียนใส ดูสวยขึ้น แสงก็จะดูสมูท ยิ่งทำให้ภาพดูน่าสนใจมากขึ้น” (นิวาริน สัพพัญญูสิริ, สนทนากลุ่ม, 27 มกราคม 2554)

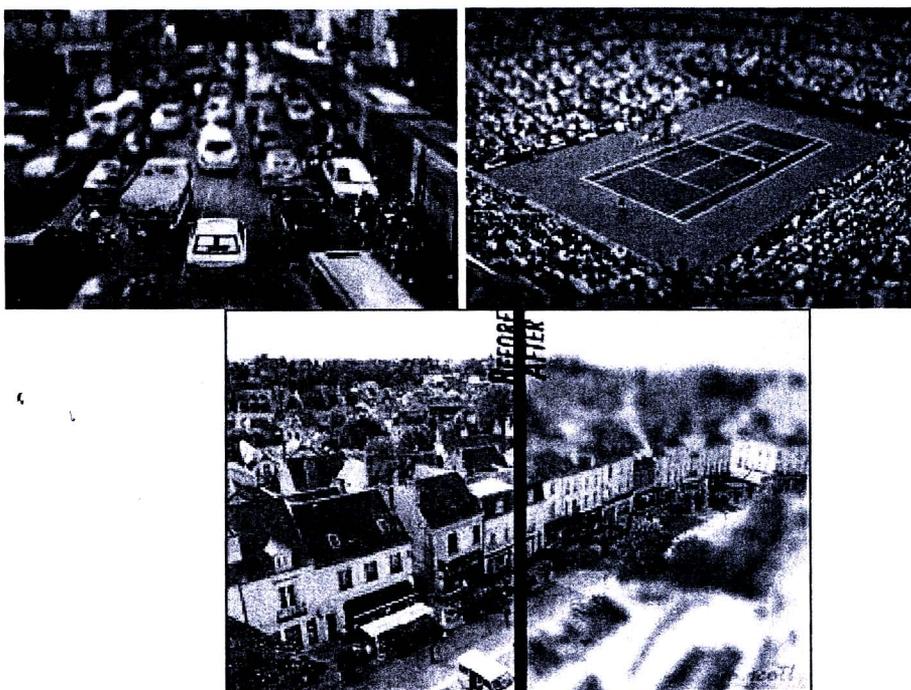
จากความคิดเห็นในข้างต้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า เทคโนโลยีมีส่วนช่วยเสริมสร้างความสวยงามของบุคคล โดยปกติของการถ่ายภาพ โดยเฉพาะการถ่ายภาพบุคคล ผู้ใช้หลายคนอาจมีการนำภาพไปตกแต่งด้วยโปรแกรมตกแต่งภาพในคอมพิวเตอร์ ทำให้ภาพบุคคลที่ออกมาดูสวยงามมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดีในปัจจุบันกล้องดิจิทัลคอมแพ็คได้คิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ ในรูปแบบของเทคโนโลยีที่ปรับแต่งแสง หรือทำให้ผิวหน้าดูเรียบเนียน สดใสมากขึ้น ซึ่งถือเป็นการตอบสนองความต้องการของผู้ใช้กล้องได้ตรงจุด โดยที่ผู้ใช้ไม่ต้องเสียเวลาในการตกแต่งภาพด้วยโปรแกรมตกแต่งภาพเลย ซึ่งจากข้อมูลการสนทนากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างได้ยกตัวอย่างเทคโนโลยี Beauty Shot ที่ช่วยเสริมสร้างความสวยงามของบุคคลที่ถูกถ่าย ให้มีใบหน้าทีนวลเนียน สดใส ช่วยทำให้บุคลิกภาพของบุคคลนั้นดูดีขึ้น

หากนำความคิดเห็นในข้างต้นมาเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องสื่อใหม่ และแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ทำให้สามารถอธิบายได้ว่า เทคโนโลยีปรับผิวหน้าให้ดูเรียบเนียน อย่าง Beauty Shot นั้น ถือเป็นคุณลักษณะของสื่อใหม่ที่มีลักษณะโครงสร้างแบบไฮเปอร์มีเดีย อันเป็นรูปแบบสำคัญของโลกความจริงที่เหนือจริง (Hyperreal) โดยเทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลคอมแพ็คในรูปแบบดังกล่าวสามารถตอบรับความต้องการในการสร้างอัตลักษณ์ให้กับตนเอง ในการสร้างตัวตนบนโลกอินเทอร์เน็ต ที่ถูกหล่อหลอมด้วยวัฒนธรรมใหม่ๆ ที่เน้นไปที่รูปลักษณ์เป็นสำคัญ

โหมดภาพแบบ Tilt Shift

โหมดภาพแบบ Tilt Shift เป็นเทคนิคภาพที่ทำให้ภาพดูเบี่ยงเบน ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง ในมุมมอง ระยะความชัดของภาพ รวมไปถึงแสงและสีของภาพด้วย ส่วนใหญ่ลักษณะการถ่ายภาพที่ใช้เทคนิคภาพชนิดนี้จะเป็นการถ่ายภาพวิวทิวทัศน์ สถานที่ต่างๆ โดยปกติแล้วภาพชนิดนี้จะสามารถถ่ายได้โดยใช้เลนส์ Tilt Shift ซึ่งหมายความว่าต้องเป็นกล้องที่สามารถเปลี่ยนเลนส์ได้เท่านั้นที่สามารถถ่ายภาพชนิดนี้ได้ หรือสามารถใช้โปรแกรมตกแต่งภาพดัดแปลงให้ภาพ

ปกติกลายเป็นภาพแบบ Tilt Shift ได้ แต่ปัจจุบันกล้องดิจิทัลคอมแพ็คบางรุ่นมีเทคโนโลยีดังกล่าว เพื่อรองรับความต้องการของการใช้ในลักษณะนี้

ภาพที่ 4.67-4.69 แสดงลักษณะภาพที่ใช้เทคโนโลยีใหม่ตภาพแบบ Tilt Shift

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เทคโนโลยีในการถ่ายภาพแบบ Tilt Shift ได้ให้มุมมองว่า การถ่ายภาพดิจิทัลในปัจจุบันต้องอาศัยการสร้างความโดดเด่นให้ภาพ กล้องดิจิทัลคอมแพ็คปัจจุบันมีหลากหลายรุ่น ยี่ห้อ การมีเทคโนโลยีแปลกๆ สามารถดึงดูดความสนใจผู้ซื้อที่ต้องการความแปลกใหม่ของการถ่ายภาพ ที่ไม่ต้องอาศัยความเป็นมืออาชีพมากนัก เทคโนโลยี Tilt Shift เป็นเทคโนโลยีที่ทำให้การถ่ายภาพวิวทิวทัศน์เกิดความแปลกตา และดูโดดเด่น ภาพที่ได้จะให้ความรู้สึกเหมือนเป็นภาพที่ถ่ายโดยมืออาชีพ แต่จริงๆ แล้วสามารถถ่ายได้ด้วยกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค เมื่อนำไปแบ่งปันให้เพื่อนๆ ดู พบว่าหลายคนก็มีความสนใจในลักษณะภาพดังกล่าว

นิวาริน สัพพัญญูสิริ ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เดี๋ยวนี้กล้องดิจิทัลมันทำอะไรได้หลายอย่าง อย่าง Tilt Shift ที่หนูชอบใช้พอถ่ายออกมามันได้ความชัด ความลึก มีระยะโฟกัส เหมือนใช้กล้องโปร แต่ถ้าให้ไปใช้กล้องโปรก็ทำแบบนี้ไม่ได้” (นิวาริน สัพพัญญูสิริ ,สนทนากลุ่ม, 27 มกราคม 2554)

จากความคิดเห็นของนิวาริน แสดงให้เห็นว่า กล้องดิจิทัลคอมแพ็คสามารถตอบสนองความต้องการได้ภาพที่มีความสวยงามใกล้เคียงกับการถ่ายภาพจากกล้องแบบช่างมืออาชีพ อาจเรียกได้ว่าสามารถทดแทนการใช้งานจากกล้องแบบมืออาชีพได้ โดยไม่ต้องอาศัยเทคนิคในการถ่ายภาพแต่อย่างใด

อีกหนึ่งโหมดการถ่ายภาพแบบ Tilt Shift เป็นเทคโนโลยีพิเศษที่เข้ามาช่วยให้การถ่ายภาพโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็ค แต่ด้วยเทคโนโลยีของเทคโนโลยีนี้จะทำให้ภาพที่ถ่ายออกมามีลักษณะความชัด ความลึก รวมถึงระยะโฟกัส คล้ายคลึงกับการถ่ายภาพที่ถ่ายด้วยเทคนิคชัดตื้น ซึ่งเป็นวิธีการถ่ายภาพโดยใช้กล้องรีเฟล็กซ์ที่สามารถปรับแต่งรูรับแสง และระยะโฟกัสได้ แต่อย่างไรก็ดี การถ่ายภาพโดยใช้กล้องรีเฟล็กซ์ผู้ใช้จำเป็นต้องมีพื้นฐานในการถ่ายภาพจึงจะสามารถถ่ายภาพออกมาได้สวยงาม แต่การถ่ายภาพโดยใช้เทคโนโลยี Tilt Shift สามารถทำได้โดยไม่ต้องใช้เทคนิคการถ่ายภาพที่ยุ่งยาก วุ่นวาย ถือเป็นตัวอย่างของความสามารถทางเทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลคอมแพ็คที่สามารถทดแทนความสามารถของกล้องแบบมืออาชีพและสามารถทดแทนความสามารถในด้านเทคนิคการถ่ายภาพของผู้ใช้ได้

กมลรัตน์ จันทอง ได้แสดงความคิดเห็นว่า “สมัยกล้องฟิล์ม คนใช้กล้องโปรที่แต่งแสงได้ต้องเป็นคนที่มีฝีมือในการถ่ายรูป ส่วนคนที่ใช้กล้องคอมแพ็คธรรมดาที่ถ่ายได้แค่นี้ๆหน่อยๆ เล่นอะไรมาไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้พอเป็นดิจิทัล ต่อให้เป็นคอมแพ็คก็สามารถถ่ายแบบมีลูกเล่นอะไรได้เอาจริงๆก็ไม่ใช่กล้องโปร” (กมลรัตน์ จันทอง, สนทนากลุ่ม, 25 มกราคม 2554)

จากความคิดเห็นของกมลรัตน์ จันทอง ซึ่งให้เห็นถึงขีดความสามารถของกล้องดิจิทัลคอมแพ็คในปัจจุบันได้อย่างชัดเจนว่า แม้จะเป็นกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค ซึ่งถือว่าเป็นกล้องของบุคคลทั่วไป ไม่ใช่กล้องแบบช่างภาพมืออาชีพ แต่ก็สามารถถ่ายภาพให้ออกมาดูเหมือนเป็นมืออาชีพถ่ายได้เช่นกัน นั่นเป็นเพราะเทคโนโลยีของกล้องดิจิทัลคอมแพ็ค สามารถตอบสนองความต้องการในการได้ภาพที่มีความสวยงามใกล้เคียงกับการถ่ายภาพจากกล้องแบบช่างภาพมืออาชีพ ที่ต้องอาศัยความสามารถในการถ่ายภาพแบบมืออาชีพ

จากการศึกษาการใช้เทคโนโลยีจากกล้องดิจิทัลคอมแพ็คของกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกใช้เทคโนโลยีตามความต้องการของตนเอง ทว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักต้องการความสะดวกรวดเร็วในการใช้งาน มากกว่าความประณีตสวยงามของการใช้ ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมีการใช้เทคโนโลยีจากกล้องดิจิทัลคอมแพ็คมากนัก

จากกรณีดังกล่าว ได้สะท้อนถึงทฤษฎีเทคโนโลยีเป็นตัวกำหนดได้อย่างชัดเจนว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เทคโนโลยีใหม่ย่อมจะมีผลต่อสังคม แต่อย่างไรก็ดีสังคมก็มีโอกาสที่จะเลือกใช้เทคโนโลยีเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง เทคโนโลยีใดที่ไม่ตอบสนองต่อการใช้งาน สังคมก็จะทำหน้าที่ในการผลักดันการปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ๆ ต่อไป ส่งผลให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีต่อไป ลักษณะดังกล่าวนี้มักเกิดขึ้นเป็นวงจรไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เช่นเดียวกันกับการเลือกใช้เทคโนโลยีจากกล้องดิจิทัล ที่สามารถเพิ่มความสวยงามสมบูรณ์ให้แก่ภาพถ่าย แต่หากเทคโนโลยีเหล่านั้น มีความยุ่งยาก ซับซ้อน ไม่รวดเร็ว ผู้ใช้ก็จะไม่นำเทคโนโลยีดังกล่าวไปใช้ ส่งผลให้ผู้ผลิตได้ปรับปรุง แก้ไข ให้เทคโนโลยีสอดคล้องกับความต้องการและการใช้งานของผู้ใช้มากยิ่งขึ้น

แต่อย่างไรก็ดี จากการศึกษาพฤติกรรมการสื่อความหมายโดยใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คของกลุ่มตัวอย่างพบว่า พฤติกรรมในการใช้งานกล้องดิจิทัลคอมแพ็คของกลุ่มวัยรุ่นในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงไป โดยมีพฤติกรรมในการใช้กล้องดิจิทัลคอมแพ็คเพื่อสื่อความหมายเรื่องราวในเชิงบุคคล ผ่านการถ่ายภาพโดยบันทึกความเปลี่ยนแปลง เรื่องราว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยการถ่ายภาพจะเน้นที่ความสะดวกรวดเร็วเป็นหลัก เพื่อนำไปสื่อสารบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการในการสร้างอัตลักษณ์เชิงบุคคล ในบริบทของสังคมที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากเทคโนโลยี